

POKOJ VÁM!

MĚSÍČNÍK
UNIČOVSKÉ
FARNOSTI

Prosinec 2006
Číslo 12
Ročník 2

DUCHOVNÍ SLOVO: PÁR SLOV K ADVENTU

Člověk se ani nenaděje a je tady opět čas, kdy postupně zapalujeme svíce na adventním věnci,

abychom si připomínali, že čas příchodu našeho Pána je tady. S každou zapálenou svící si budeme znovu a znovu uvědomovat nejen to, že čas se opravdu nedá zastavit, ale i záři, jas a intenzitu, se kterou Bůh do našich životů vstupuje.

„Ejhle, Hospodin přijde!“ Toto zvolání, převzaté se starozákonní knihy proroka Zachariáše, nás provází po celou dobu adventu. Všimněme si jednoho. Je to fakt. Skutečnost, která není nikterak podmíněna!!! Je to slovo, které nám nemůže zevšednět, protože my nutně potřebujeme, aby Pán do našeho života vstupoval. Podíváme-li se na jiná náboženství (buddhismus, islám atd.) nebo různé formy pohanství, pak je to člověk, kdo se snaží dostat se k bohu. My víme, že Bůh přišel k nám. A tak znovu zaznívá: „Ejhle, Hospodin přijde!“

Boží příchod je jistý. Abychom jej ale zaznamenali, je třeba učit se otevřenosti a vnímavosti vůči tomu, jak Bůh do našeho života přichází. Samozřejmě, že nelze dát univerzální návod, po jehož splnění bychom měli jasno. Cesta s Pánem je neustálá bdělost a umění číst konkrétní „znamení času“. Abychom neustrnuli a nezastavili se na místě, je třeba neustále prosit Pána, aby vstupoval do našeho života, aby nám dával poznávat, co máme dělat a také, samozřejmě, pokud to poznáváme, tak se podle toho také zařídít, protože jinak jsme jen marnými posluchači a s realitou Božího království se mýjíme.

Bůh nechce, abychom propásli možnosti setkání s ním. Zároveň nejsme první, kdo se snaží Pánův příchod vnímat. Proto známe z Písma a z lidské zkušenosti různé způsoby a chvíle, jak Pán přichází. Krásně je shrnuje a vystihuje píseň „Vesele zpívejme“ (Kancionál č. 126): Kristův příchod v těle, který si připomeneme o vánocích; jakýkoli dotek lidského života při modlitbě, skrze bližní, v různých situacích; dále setkání ve smrti každého z nás a poslední pak Kristův příchod na konci věků.

Advent tedy není pouhým očekáváním Vánoc, čili

oslavy narození Krista. Tím bychom velice zúžili o ochudili to, co nám říká samotný název „adventus“, čili příchod. V nadcházející době tedy budeme pamatovat nejen na to, že Pán přišel, přijde, ale také že přichází. Abychom se s ním neminuli, je třeba být k jeho vstupům do života připraveni a o tuto přípravu nám v adventu také jde.

Kristovo narození, smrt člověka i konec věků jsou či budou jednorázová záležitost. I na tyto situace nás však připravují naše každodenní setkávání s Bohem – v Písmu, modlitbě, svátostech atd. Budeme-li zvyklí zvát Boha do našich starostí a radostí, ptát se a vnímat, co nám říká realitou našeho okolního života od úspěchu k neúspěchu, od uzdravení až po nemoc a smrt, pak nemusíme mít strach z toho, že bychom se ve chvílích nejdůležitějších nedokázali Boha zachytit, rozhodnout se správně a nechat se jím provést každou situací. Učit se tomu, to je zároveň ona zmiňovaná příprava.

Zde se také nabízí odpověď na otázku, která vás možná napadla: „Proč bychom se s Bohem vlastně měli setkávat?“ Protože je to On, kdo nejlépe ví, co je pro nás dobré a my dobro poznáváme jedině v setkání s Ním. Člověk není schopen zachránit sám sebe, a proto potřebujeme k životu, aby- chom se setkali s tím, který nám život přinesl a který je Život sám.

Často se připomíná, že se musíme naučit prožívat advent. Je tomu tak. Nebudeme-li si uvědomovat, že Bůh vstoupil do našeho života, že s námi zůstává, chce zůstávat a že nám do života vstupuje, aby nás vedl na cestě za sebou k věčné radosti, pak není možné se s ním setkat. K tomu je ale třeba být připraven a také očekávat. To nám v mnohém znesnadňuje trh a konzumní styl života kolem nás. Vždyť celý prosinec uslyšíme po ulicích a v obchodech koledy a není se pak čemu divit, že o Vánocích už zpěvy o Božím narození mnoha lidem nic neřeknou, naopak většina už chce mít od nich klid. Špatně pojatá doba přípravy má za následek neuchopení toho podstatného.

Nenechme si však zatemnit a vzít význam adventu – doby přípravy, očekávání a uvědomování si, že Bůh přišel, přijde a přichází. To nám pomůže s radostí oslavit vánoční události a každý příchod Boží do našeho života. „Ejhle, Hospodin přijde!“

Slovo života na prosinec 2006

Blaze člověku, jenž u tebe nalézá pomoc, když se chystá na svatou pouť. (Žalm 83(84), 6)

Básník, který napsal žalm, z něhož je vybráno Slovo života, byl na pouti do jeruzalémského chrámu. Rád by v něm zůstal jako vlaštovky, které si tam staví hnízdo, ale musí se vrátit do své země. Stýská se mu po „milém příbytku“ Hospodina, kde zakusil Boží přítomnost. Rozhodne se tedy, že se vrátí a znovu se vydává na cestu do Jeruzaléma. Bude to „svatá pouť“, která ho znovu přivede „před Boha“. Tak jako ve všech kulturách a náboženstvích se cesta stává podobenstvím života.

„Svatá pouť“ je symbolem naší cesty k Bohu. Směřujeme k cíli, který nemáme nazývat „smrt“, ale „setkání“, protože se nám otevírá nový život, který je trvalým setkáním s Bohem. Všichni jsme k němu Bohem povoláni.

Proč tedy nezaložit naši existenci se zřetelem na cíl, který nás čeká? Proč neudělat z jediného života, který máme, cestu, svatou pouť, protože ten, který nás očekává, je Svátý?

Ano, všichni jsme povoláni stát se svatými, tak jak to chce Bůh(1), který každého z nás miluje nesmírnou láskou a ukazuje nám vhodnou cestu, kterou máme jít, a přesný cíl, kterého máme dosáhnout.

Blaze člověku, jenž u tebe nalézá pomoc, když se chystá na svatou pouť.

Jistě, jsme dětmi současné doby, která je dobou aktivismu, občas přehnaného, s důrazem na výkon. Některé profese jsou dnes vysoko hodnoceny, jiné podceňovány. O některých stránkách života se ze strachu nemluví, jako by je tím bylo možné odstranit...

Pod vlivem těchto tendencí se nám možná stává, že zbytečně plýtváme energií. A může se stát, že dny odpočinku považujeme za promarněné, chvíle pro modlitbu za zbytečné a domníváme se, že nemoci a různé potíže, které Bůh využívá pro svůj láskyplný cíl, jsou překážkou pro náš život.

Jak se odpovědně vydat nebo znovu vydat na svatou pouť? Není to nijak obtížné: konat ne naši, ale Boží vůli; následovat ji v přítomném okamžiku života s vědomím, že pro každou činnost, kterou tímto způsobem děláme, existuje zvláštní milost, „milost pomáhající“, která osvěcuje rozum a vede k dobrému naše city a naši vůli.

I člověk, který nemá konkrétní náboženské přesvědčení, může ze svého života udělat mistrovské dílo tím, že se vydá na cestu upřímného morálního úsilí.

Blaze člověku, jenž u tebe nalézá pomoc, když se chystá na svatou pouť.

Jestliže život je „svatá pouť“ po trase značené Boží vůlí, vyžaduje naše cesta, abychom v ní každý den pokračovali. Láska nás podněcuje k růstu a zlepšování. Nemůžeme se spokojit s tím, jak jsme žili včera. Musíme si čas od času opakovat: „Dnes lépe než včera.“

A co když se zastavíme? Co když zpomalíme, znovu se dopustíme chyb nebo jsme byli jen líni? Máme opustit tuto cestu, odrazení svými omyly? Ne, v těchto chvílích heslo zní: „začínat znovu“.

Znovu začínat tím, že svou minulost s jejími omyly a hříchy odevzdáme Božímu milosrdenství.

Znovu začínat tím, že vložíme veškerou důvěru v Boží milost, a ne ve své schopnosti. Copak Slovo života neříká, že v Něm najdeme pomoc? Do každého dne vstupujme, jako by to byl ten první.

A především kráčíme společně, sjednoceni v lásce, pomáhejme si navzájem. Svátý bude mezi námi a On bude náš „Cestou“. On nám umožní jasněji pochopit Boží vůli a vloží do nás touhu a schopnost ji uskutečnit. Budeme-li sjednoceni, všechno bude snazší a budeme zakoušet blaženost slíbenou těm, kdo se vydají na „svatou pouť“.

Blaze člověku, jenž u tebe nalézá pomoc, když se chystá na svatou pouť.

V této souvislosti si vzpomínám na jednoho přítele.

Enzu Fondimu bylo dvaadvacet let, když se v Římě v roce 1951 rozhodl zcela se angažovat pro Boha ve vznikajícím Hnutí fokoláre. Po ukončení medicíny, specializace chirurgie, pracoval jako lékař v nemocnici v Lipsku a vydával i za „železnou oponou“ svědectví o evangelní lásce. Byl vysvěcen na kněze. Odešel do Spojených států, aby tam přinesl totéž poselství.

V posledních letech se věnoval v rámci Hnutí mezináboženskému dialogu, a to ho přivedlo do různých míst a situací, ale vždy se stejným plánem: následovat Boha v jeho vůli. Dokončil „svatou pouť“ poslední večer roku 2001; našli ho u jeho počítače, při práci, s hlavou opřenou o stůl, s klidnou tváří bez náznaku bolesti. Zdálo se, jako by jen klidně přešel do jiného „pokoje“.

Dva týdny před smrtí napsal: „*Poslední vůle, závěť. Pro mne je poslední Boží vůle ta, kterou On ode mne chce teď. Neexistuje žádná jiná. Moje poslední vůle je zanechat dokonale splněnou poslední Boží vůli, ať je jakákoli. Nevím, jaká ta poslední Boží vůle, kterou v životě vykonám, bude. Jednu věc ale vím: budu mít pomáhající milost - tak jako ji mám pro Boží vůli tohoto okamžiku - která mi pomůže ji splnit podle toho, jak se budu ve využití této milosti cvičit, abych dobře žil přítomnost.*“

1. srov. 1 Sol 4, 3.

(Chiara Lubichová)

Vaše příspěvky

Milí přátelé!

Chtěla bych se s vámi podělit o příhodu, která se mi stala nedávno. Jak si jistě vzpomínáte, o první říjnové neděli jsme vyslechli v kostele příběh jedné americké maminky, která potřebovala koupit na zimu kabátky pro své tři děti. Peněz moc neměla a tak chtěla využít levného výprodeje, který nabízely místní noviny. V ten den se jí však ozvala tchyně, že přijede na návštěvu. Zrušila tedy plánovaný nákup a očekávala příjezd babičky. Jaké bylo

překvapení když z velké tašky vybalila babička tři kabátky pro děti. Tak láska Boží našla tuto rodinu a pomoc přišla včas. I mně se stal podobný příběh.

Jedné chudé ženě jsem darovala trochu peněz na nutnou obživu. Věděla jsem, že peníze dávám do dobrých rukou věřící ženy. Vděčnost a pokora s jakou peníze přijala mi dávaly dobrý pocit z pomoci v nouzi. Jaké bylo moje překvapení, když za krátkou dobu přišel dopis od vzdálené příbuzné z čehož po otevření vypadly dvě bankovky. Bylo to přesně tolik, kolik jsem oné ženě darovala. Příbuzná mi psala, že posílá

peníze za údržbu hrobu její maminky. Nikdy jsem nic nechtěla, vždyť těch pár svíček a trochu práce nestojí za řeč. Bylo mi trapné peníze si ponechat a tak jsem je poslala zpět. Víím, že příbuzná žije skromně, na všechno je sama a ještě mi bude platit za takové maličkosti. Obratem mi poslala nazpět dopis s přáním nerozbit naše dobré vztahy a peníze si nechat. Jak slyším slova P. Ježíše: „Dávejte a bude vám dáno, hledejte a naleznete.“ „Co jste učinili jednomu z mých nejmenších bratří, mně jste učinili.“ Díky Pane!

(Anna Svobodová)

SYMBOLIKA ADVENTNÍHO VĚNCE

V adventním čase má mnoho lidí doma adventní věnec. Ačkoli je tato dekorace určitě slavnostní a ožívuje svátky, má také velkou symboliku, kterou mnoho lidí vůbec nezná.

Adventní věnec má vždy tvar kruhu. Protože nemá ani začátek, ani konec, je symbolem Boha, který je věčný, bez začátku i bez konce. Adventní věnec je vždy udělaný z jehličí. Tyto větve jsou stále zelené, stále živé. Symbolizují Krista, který pro nás zemřel, ale vstal z mrtvých a nikdy už nezemře. Zelené větve také symbolizují naše nesmrtelné duše. Kristus přichází na tento svět a dává nám věčný život. Jehličím jsou propleteny červené cesmínové plody (bobule). Vypadají jako velké červené kapky krve. Symbolizují krev, kterou Kristus prolil za celé lidstvo. Připomínají nám, že Kristus přišel na tento svět, aby nás svou smrtí vykoupil. Skrze Jeho prolitou krev máme věčný život.

Věnec má čtyři svíce, tři fialové a jednu růžové barvy. Ty symbolizují čtyři týdny adventního období, času přípravy na Vánoce. Každý den nám liturgie ve starozákonních čteních vy-

práví o tom, jak Židé očekávali Mesiáše, a evangelia nás začínají uvádět do symbolů vánoční události. Na začátku adventu se zapaluje jedna svíce a každý týden přibývá další. Světlo věnce vzrůstá každý týden tím, že je zapálena další svíce, a to nám připomíná, že čas narození Světla světa se blíží. Tak mohou naše duše pohotověji růst v lásce a v očekávání toho, že s příchodem Krista jako malého dítěte přichází období milosti.

Barva čtyř svící má také symboliku. Fialové svíce (a stejně tak i fialové stuhy) mají zdůraznit ducha kajícího a obrácení. Fialová barva nám připomíná, že advent je období přípravy, ve kterém bychom se měli duchovně připravit tak, aby naše duše mohla přijmout Krista o Vánocích. Růžová svíce se rozžihá o třetí neděli adventní, která se nazývá „Gaudete“. „Gaudete“ je latinské slovo pro radost, symbolizuje prvek radosti uprostřed naší přípravy v duchu kajícího a obrácení a upozorňuje nás, že vánoční radost už je téměř zde. Růžová barva se získává smícháním červené a bílé. Bílá znamená radost, kterou slavíme o Vánocích. Červená barva

pak symbolizuje lásku, se kterou Bůh Otec posílá svého Syna na svět. O Vánocích jsou všechny čtyři svíce nahrazeny bílými – náš čas přípravy minul a my vstupujeme do veliké radosti.

Naspodu každé svíce nebo ve věnci samém může být modrý kalíšek. Modrá barva nám připomíná Pannu Marii, Matku Boží, která Ježíše nosila ve svém lůně a zrodila ho celému světu právě o Vánocích. Adventní věnec by měl být umístěn na čelním místě v kostele. Mnoho rodin má malý adventní věnec doma. Tato skutečnost připomíná rodinám jejich spojení s farní obcí. Svíce se zapalují před hlavním jídlem dne, kdy se celá rodina společně shromáždí. Nová svíce se zapaluje pokud možno v neděli, první den nového týdne, před hlavním jídlem. Společenství, které prožíváme u společného stolu, nám připomíná naše farní společenství u stolu našeho Pána, okolo kterého se shromažďujeme každý týden, abychom spolu s ním slavili oběť mše svaté a přijímali chléb Pána, který je výživou pro naši duši.

(Převzato z Katechetických listů)

Svatí na oltářích našeho kostela II. část

Svatá Barbora.

Obraz této světice najdeme v našem kostele opět na horní části prvního bočního oltáře v pravé lodi. Nejčastěji bývá zobrazena s věží se třemi okny (symbolu jejího vězení), v ruce může držet meč, symbolizující její mučednickou smrt stětím nebo také kalich s hostií, dalším atributem panny mučednice je palmový list a kniha.

Svatá Barbora se narodila na počátku 3. století v Nikomedii v rodině bohatého kupce. Otec byl zapřísáhlým nepřitelem křesťanů. U domu nechal vybudovat luxusně zařízenou věž,

do které svou velice krásnou dceru zavřel údajně proto, aby jí uchránil od všech svodů. Jeden ze sloužících sv. Barboru obrátil na křesťanskou víru. Jednoho dne u ní otec našel kříž a poté, co se sv. Barbora přiznala, že je křesťankou, se jí snažil otec ve zlosti zabít. Svaté Barboře se ale podařilo uprchnout k blízké skále, která se rozevřela a poskytla jí ochranu (z tohoto důvodu je sv. Barbora patronkou horníků a ochránkyní věží). Ale skála ji neochránila nadlouho - zradou se Barbora dostala do rukou soudce. Ten ji nechal mučit, aby jí tak donutil zřici se křesťanství. Mučení Barbory byla přítomna žena jménem Julie, která předstoupila před soudce a přiznala se také ke křesťanství. V tu chvíli se Barboře všechny rány jako zázrakem zahojily. Soudce jí nechal mučit ještě ukrutněji a na potupu ji nechal odříznout prsy. Nakonec ukončil život Barbory sám její otec, který jí setnul mečem hlavu. V tu chvíli skonala nejen svatá Barbora, ale i její otec, kterého vzápětí usmrtil blesk. Svatá Barbora zemřela zřejmě roku 303 n.l.

Svatá Barbora je též uctívána jako nebeská zprostředkovatelka šťastné „hodinky smrti“.

V Evropě je uctívána až od 8. století, ale ve východní Evropě hledali její ochranu lidé již dříve. Nejvíce jí uctívali horníci. U nás je sv. Barboře zasvěcen gotický chrám v Kutné Hoře. Svatá Barbora má svátek 4.12. a je také

uznávána jako patronka dělostřelců.

Širokého rozšíření pak též doznává zvyk řezání tzv. barborek, tj. třešňových větviček, uříznutých 4. prosince, které dány do vázy, rozkvétají o Vánocích.

Jak jste si jistě všimli, nad obrazem sv. Barbory je v rámu umístěn latinský nápis. Je to tzv. chronogram. Chronogram (zápis času, z řeckého *chronos* = čas, *gramma* = písmeno) je nápis, nejčastěji latinský, jehož nápadně vyznačená velká písmena udávají jako římské číslice příslušný letopočet. V našem případě: HONORIS SANCTE BARBARAE VIRGINIS ET ALOYSII GONZAGA QUIDAM CULTOR EXSTRUXIT (Ke cti sv. Barbory a Aloise Gonzagy zhotovil určitý cítel). Součet římských číslic dává dohromady letopočet 1750, tj. rok vzniku oltářního obrazu (vznik vlastního oltáře se datuje r. 1748). Totiž, původně pod obrazem sv. Barbory byl umístěn obraz sv. Aloise Gonzagy, který se nyní nachází pod kůrem vlevo naproti poslednímu sloupu. Ale o sv. Aloisovi a třeba o dalších chronogramech někdy příště. (jako)

Misijní klubko

V dubnovém čísle farního časopisu jsem se snažila teoreticky nastínit, co je Misijní Klubko dětí a v čem spočívá jeho činnost. V září letošního roku jsme s Boží pomocí a za podpory našeho pana děkana zorganizovali první setkání dětí. Byla jsem mile překvapená, když jsem napočítala 16 dětských tváří, ze kterých bylo cítit očekávání, zvědavost a postupně se přidávalo nadšení a touha honem začít s pomocí potřebným dětem.

S přípravou a průběhem setkání ochotně pomáhá paní Jana Šumpíková a také Květoš Bardoň přikládá ruce k dílu. Naučili jsme děti modlitbu dětí Papežského misijního díla (PMD), vysvětlili si, co jsou to misie, a vedeme děti k tomu, aby se naučily myslet na děti, které nemají to, co potřebují, a konkrétně jim pomáhat. Jednak modlitbou a také např. tím, že si týdně odepou „bonbónek“ a penízky v jeho hodnotě střádají do pokladničky. Před Misijní nedělí jsme zorganizovali výrobu a prodej perníčků - výtěžek z tohoto prodeje se odeslal na účet PMD - částka činila téměř 1 000,- Kč.

Děti to velmi prožívaly a předháněly se v tom, kdo prodá více perníčků.

V Klubku se scházíme jednou za měsíc. Setkání je vždy spojeno s „dětskou“ mší sv., kterou Otec Josef pro děti připravuje. V čem je tato mše sv. jiná? Otec Josef má promluvy tematicky spojené s misie a dětem klade otázky, na které ony odpovídají; při modlitbě „Otče náš“ se shromáždí kolem obětního stolu a mohou si takto více uvědomovat Ježíšovu blízkost i to, že tvoří jedno společenství. Při této mši sv. děti zpívají rytmické písničky s kytarou.

Chtěla bych tímto srdečně pozvat děti, které do Klubka ještě nepatří, aby se přišly podívat na naše setkání. Myslím, že se přímo nakazí nadšením a radostí, která z dětí vyzařuje. Tato radost pramení z toho, že ve jménu Božím můžeme konat dobré skutky pro druhé.

Také zveme všechny děti na tyto akce v měsíci prosinci: **Na začátku adventu** dostanou děti adventní kalendáře s misijní tematikou. Po splnění stanovených úkolů si na adventním kalendáři mohou vybarvit předtištěné obrázky. Vybarvený obrázek pak mohou

děti na Štědrý den položit Ježíškovi k jesličkám doma nebo v kostele.

V neděli 3. 12. ve 14.30 hodin na faře budou děti vyrábět lucerničky (o jejich využití se dočtete dále) a také malovat pohlednice s vánoční tematikou. Malované pohlednice se budou v kostele prodávat a peníze takto získané zašleme na účet PMD na pomoc misiím. Děti prosíme, aby si na toto nedělní odpoledne přinesly s sebou skleničky (např. menší zavařovací sklenice) - budou sloužit k výrobě lucerniček.

Po dobu adventu každý pátek v 17 hod. (8.12., 15.12. a 22.12.) bude sloužena „**dětská**“ mše sv., jako tzv. roráty. Při této mši sv. děti ponosou v průvodu rozsvícené lucerničky od vchodu do kostela k obětnímu stolu a bude se zpívat píseň „*Ejhle, Hospodin přijde*“.

V pátek 8. 12. v 16 hod. je na faře na setkání Misijního Klubka. Budeme vyrábět vánoční dekorace, které se budeme podobně jako vánoční pohlednice nabízet farníkům.

(Ludmila Hájková)

Srdečně vás zveme na

ADVENTNÍ DUCHOVNÍ OBNOVU

v neděli 3. prosince 2006

v kostele *Nanebevzetí Panny Marie*

v Uničově, kapli sv. Josefa

Program:

14,30 - zahájení a 1. přednáška

15,00 – meditace, přestávka

15,30 - 2. přednáška

16,00 – meditace, přestávka

16,30 – adorace a svátostné požehnání

17,00 – závěr obnovy

O přestávce bude na faře připraveno pro účastníky malé občerstvení.

Na faře bude v této době probíhat adventní program pro malé děti.

Děti z farnosti Renoty vás srdečně zvou
na vánoční pásmo

„V BETLÉMĚ NENÍ MÍSTO“

v neděli 24. 12. 2006 ve 14,30 hodin
v kostele v Renotech

Pozvánka na adventní koncert

Městské kulturní zařízení a Smíšený pěvecký sbor v Uničově na letošní Vánoce opět připravuje svůj samostatný koncert, při kterém kromě tradičních koled a písní s vánoční tematikou též zazní vánoční mše. Letos si sbor ke spolupráci přizval děti ze ZŠ Pionýrů a všichni společně přednesou Vánoční mši Milana Přívary „O narození Pána Krista“, kterou si budou moci účastníci odnést i na úplně čerstvém CD.

Koncert se uskuteční pod záštitou poslance Evropského parlamentu Jana Březiny v pátek dne 22. prosince 2006 v 19 hod. v koncertní síni v Uničově. Vstupenky (vč. místenky) v ceně 80 Kč budou v předprodeji v MIC v ul. Dr. Beneše od 27. 11. 2006 nebo přímo v před koncertem v ceně 100 Kč.

Uvědomte si pravý smysl Vánoc, zvolněte tempo a přijďte se patřičně uklidnit a naladit na jejich příjemné prožití.

(Jiřina Nohavičková)

Jednoměsíčník POKŮJ VÁM! vydává Římskokatolická farnost v Uničově. Neprodejné! Určeno pro vnitřní potřebu farnosti.

Redakční rada: P. Josef Janek (*jj*), Jiří Hájek (*jihá*), Jitka Šenková (*jiše*), Dagmar Bradáčová (*dabr*),

Jaroslav Kocůrek (*jako*) Jitka Kocůrková (*jiko*), František Vomáčka (*frvo*), František Kovařík (*frko*), Klárka Hájková (*klhá*)

Grafická úprava (*jako*). TiskneTiskárna - LIT, s.r.o., Litovel. Tel.: 737 132 766. E-mail: vomacka.fany@seznam.cz

Příspěvky posílat do 20. dne v měsíci psanou formou, na disketě, elektronickou poštou. Nevyžádané příspěvky se nevracejí.

Římskokatolická farnost, Kostelní náměstí 153, 783 91 Uničov, tel: 585 054 500, E-mail: rkfunciov@tiscali.cz